

ΕΤΟΣ 57ον

22 Μαρτίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (2912)

ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

Ἡ πίστη μας στὸν Χριστό καί ἡ ὁμολογία της ἔχει σταθερό, μόνιμο καί αἰώνιο ἀντίκρισμα. Γιατί «ἔχουμε μεγάλο Ἀρχιερέα, Ἰησοῦ τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού ἔφθασε μέχρι τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 4,14), μᾶς λείπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Μετά τὴν ἀνάληψή του ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε καί εἰσηλθε στὰ ἅγια τῶν ἁγίων τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. κάθισε «ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς» (Σύμβολο τῆς Πίστεως) μαζί μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, δίνοντάς της τὴν ἴδια τιμὴ πού ἔχει ἡ Θεία Του φύση.

Τὸ εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν Πατέρα Του λίγο πρὶν σταυρωθεῖ: «Πατέρα, δόξασέ με κοντά σέ σένα μέ τὴ δόξα πού εἶχα κοντά Σου προτοῦ δημιουργηθεῖ ὁ κόσμος» (Ἰωάν. 17,5). Καί ἀσφαλῶς ἐννοοῦσε νά κάνει συμμετοχὴ στή θεϊκὴ Του δόξα τὴν ἀνθρώπινη φύση Του. Γιατί ὁ ἐρχομὸς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο ἦταν συγκατάβαση θεϊκὴ καί ὄχι μετάβαση τοπικὴ. Οὐδέποτε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνθηκε ἢ ἀπομονώθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του. Ἦταν καί εἶναι «ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καί ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών» (εὐχὴ θείας Λειτουργίας), δηλ. αὐτὸς πού πάντοτε κάθεται μαζί μέ τὸν Πατέρα καί ταυτόχρονα εἶναι μέ ἀόρατο τρόπο μαζί μας ἐδῶ.

Ὁ Χριστός, Ἀρχιερέας ἀναμάρτητος

Ἐπομένως, ἔχουμε ἐμεῖς οἱ θνητοὶ Θεάνθρωπο Ἀρχιερέα πού «μπορεῖ νά συμμεριστεῖ τίς ἀδυναμίες μας» (Ἐβρ. 4,15), γιατί ἔζησε ἀνάμεσά μας σάν ἄνθρωπος καί δοκιμάσθηκε σέ ὅλα ὅσα ἀντιμετωπίζει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Ἔχουμε τὸν μεγάλο πρεσβευτὴ μέσα στὴν Ἁγία Τριάδα, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού μέ τὴ θυσία Του στὸν Σταυρό ὡς ἄνθρωπος, ἔδωσε τὸ δικαίωμα καί τὴν παρρησία στὴν ἀνθρώπινη φύση ὥστε νά γίνονται δεκτὲς οἱ δεήσεις, οἱ ἱκεσίες, τὰ αἰτήματα καί οἱ προσευχές μας ἀπὸ τὸν Τριαδικό Θεό.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ίησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἄδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοίτητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἄαρων. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἔχουμε ἀπὸ τὸν Χριστό, τὴν πνευματικὴ εὐχέρεια «νά πλησιάσουμε μὲ θάρρος τὸν θρόνο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ γιὰ νά μᾶς εὐσπλαχνισθεῖ καὶ νά μᾶς δώσει τὴ χάρη Του τὴ στιγμή πού θά τὴν ἔχουμε ἀνάγκη» (στ. 16). Ὅ,τι κι ἂν μᾶς συμβεῖ, νά μὴν ἀπογοτευόμαστε, νά μὴν ἀφήνουμε τὸν δαίμονα τῆς ἀπογνώσεως νά μᾶς κυριεύει. «Κανεῖς νά μὴν ἀφήνει τὸν ἑαυτὸ του σέ ἀπόγνωση» ἴλεει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Ἀρκεῖ μόνο νά καταθέσουμε τὴν πίστη μας στὸν Χριστό καὶ Ἐκεῖνος ὅλα θά μᾶς τὰ δώσει», συνεχίζει ὁ ἱερός πατήρ.

Χριστός, «ὁ δικός μας ἄνθρωπος»

Εἶναι προνόμιο τοῦ χριστιανοῦ νά ἔχει «τὸν δικό του ἄνθρωπο» γιὰ νά τὸν ἀκούει καὶ νά μεταφέρει κάθε του σκέψη στὸν Παντοκράτορα Θεό. Καὶ δικός μας ἄνθρωπος εἶναι ὁ Θεάνθρωπος, ἀπ' τὴ στιγμή πού πιστεύουμε σ' Αὐτόν.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀδιέξοδα γιὰ τοὺς πιστοὺς. Μέσα σ' αὐτὴ δέν χωράει τὸ αἶσθημα τῆς κατάθλιψης καὶ τῆς ἀπόγνωσης. Αὐτὰ εἶναι γνωρίσματα τῶν ἀνθρώπων πού δέν πιστεύουν. Δέν ἐπιρρίπτουν τὴν ἐλπίδα τους στὸν Θεό καὶ ὅταν τοὺς ἔλθουν ὅλα ἀνάποδα, δέν ἔχουν ἀπὸ πού νά κρατηθοῦν καὶ ὀδηγοῦνται ἀκόμη καὶ στὴν αὐτοχειρία.

Ὁ Δαβίδ μᾶς ἴλεει: «ἐπίρριπον ἐπὶ Κύριον τὴ μέριμνά σου καὶ αὐτὸς σέ διαθρέψει». Ἡ ἔλλειψη, ἡ ἀπουσία τῆς πίστεως στὸν Χριστό εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἔλλειψη ἐλπίδας. Καὶ εἶναι ἀμφίβολο ἂν ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ζήσει χωρὶς τὴν ἐλπίδα, ὄχι μόνο γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Πῶς μπορεῖ νά χτίσει κανεὶς τὸ μέλητον του χωρὶς νά ἐλπίζει; Καὶ αὐτὸ πού

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῆ νά συμπαθῆσιν εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁμοιότητά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἁμαρτήσῃ. Ὡς προσερχώμεθα λοιπὸν μὲ πεποίθησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκη διὰ βοήθειαν. Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτὴν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄαρὼν. Ὡς καὶ ὁ Χριστὸς, δὲν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ εἶπε, Υἱὸς μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐλπίζει ἂν δὲν στηρίζεται στή θεία βοήθεια, στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, τότε τί θά ἀπογίνει ἂν ὅλα τὰ ὄνειρα, οἱ στόχοι καὶ οἱ προσδοκίες του γίνουν κομμάτια;

Ἄνθρωποι, Ἀρχιερεῖς Χριστοῦ

Γιὰ νά εἶναι πιό βατὴ καὶ χειροπιαστὴ ἡ βοήθεια πού μᾶς παρέχει ὁ μεγάλος Ἀρχιερέας Χριστὸς, παραχώρησε νά φέρουν τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀξίωμα οἱ Ἀποστολοὶ καὶ ὅλοι οἱ διάδοχοί τους μέσα στὴν Ἐκκλησία. Μὲ μιά διαφορά: σέ ἀντίθεση μὲ τὸν Χριστό, αὐτοὶ «περίκεινται ἀσθένειαν» (Ἐβρ. 5,2), δηλ. σάν ἄνθρωποι ἔχουν ἀδυναμίες καὶ δὲν εἶναι τέλειοι.

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἀφ' ἐνὸς μὲν ὀφείλουν καὶ αὐτοὶ νά προσεύχονται γιὰ τίς δικές τους ἁμαρτίες μπροστὰ στοῦ ἱεροῦ θυσιαστήριου, στὴν Ἁγία Τράπεζα. Ἀφ' ἑτέρου δέ πρέπει «νά εἶναι σέ θέση νά δείχνουν ἀνοχή (ἐπιείκεια) σ' ὅσους βρίσκονται στὴν ἄγνοια καὶ τὴν πλάνην» (στ. 2). Δηλαδή, στὰ ἴαθη τῶν ἁλλήλων ὀφείλουν νά εἶναι συγκαταβατικοὶ καὶ ὄχι ἀπόητοι καὶ ἐγωιστές, μέχρι καὶ οἱ ἄλλοι νά ἔλθουν σέ ἐπίγνωση τῶν σφαλμάτων τους καὶ νά διορθωθοῦν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν σηκώνουμε, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, «ἀλλήλων τὰ βάρη», τότε ἐκπληρώνουμε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος σήκωσε τίς ἁμαρτίες ὄλων μας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

22 Μαρτίου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Βασιλείου ἱερομ. πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν ἐκκλησίας, Καλλινίκης μάρτυρος.
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14-ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν΄ 34-θ΄ 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Μαρτίου, Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. στ΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17-31.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΠΑΤΡΩΝΟΥ, Ὁμοι. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Μιά ἐκσυγχρονιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση

σχήμα 13x21, σελ. 128

Ὁ ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Πατρῶνος, μὲ τὴ μοναδική ἐπιστημονική ἄνεση πού τοῦ δίνει ἡ ἐπί δεκαετίες ἐνασχόλησή του μὲ τὴν ἐρμηνεία καὶ θεολογία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδικές μελέτες πού ἔχει ἐκπονήσει γιὰ τὴν ἀποκαλυπτική γραμματεία τῆς μεσοδιαθηκικῆς περιόδου, κατανοεῖ ὅσο ἐλάχιστοι τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννη καὶ τὴν ἐρμηνεία της στὸν σύγχρονο κόσμο μας.

Παρακολουθήστε στὸ νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐκπομπή «Λαογραφικὲς σελίδες», Ἀπὸ τὸ Κέντρο Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν – Μὲ τὴ Διευθύντρια κ. Αἰκατερίνη Καμηλάκη. Κάθε Τρίτη στίς 17:10.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὺν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὀμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm